

sygn. akt XVII Ka 329/17

WYROK

W I M I E N I U

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 kwietnia 2017r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w XVII Wydziale Karnym - Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: SSO Sławomir Olejnik

Protokolant: st.prot.sąd. Karolina Tomiak

po rozpoznaniu w dniu 28 kwietnia 2017r.

sprawy **C. S.**

obwinionego o wykroczenie z art. 97 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Lesznie z dnia 26 września 2016r. sygn. akt II W 462/16

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,
2. zwalnia obwinionego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym od opłatę za drugą instancję.

SSO Sławomir Olejnik

UZASADNIENIE

Wyrokiem wydanym w dniu 26 września 2016 roku w sprawie o sygnaturze akt II W 462/16 Sąd Rejonowy w Lesznie uznał **C. S.** za winnego popełnienia wykroczeń z art. 97 k.w., za które wymierzył mu grzywnę w wysokości 100 złotych.

W ostatnim punkcie wyroku Sąd orzekł o kosztach postępowania.

Apelację od powyższego wyroku wniósł **obwiniony** zarzucając mu:

1. błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść wydanego wyroku polegający na przyjęciu, że:
 - a) w zarzucanym czasie i miejscu obwiniony rozmawiał podczas jazdy samochodem przez telefon komórkowy,
 - b) sytuacja majątkowa obwinionego uległa polepszeniu, gdy tym czasem uległa pogorszeniu,
 - c) obwiniony nie tłumaczył od początku postępowania co do okoliczności sprawy,
2. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia:
 - a) art. 4 kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia,
 - b) art. 9 k.p.k. w zw. z art. 8 kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia ,
 - c) art. 5 § 1 pkt. 1 kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia w zw. z art. 17 § 1 pkt. 1 k.p.k.

d) art. 4 k.p.k. w zw. z art. 8 kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia ,

e) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia,

f) art. 39 § 1 kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia w zw. z art. 8 kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia, w zw. z 9 k.p.k.

g) art. 60 § 1 pkt 5 kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia,

Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie go od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja wniesiona przez obwinionego okazała się bezzasadna.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku tylko wtedy jest słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez Sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Zarzut ten nie może ograniczać się do samej polemiki z ustaleniami Sądu (por. m. in. OSN PG 1975, 9, 84). Musi wynikać bądź to z niepełności postępowania dowodowego, bądź też z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów. O takim przekroczeniu można zaś mówić jedynie wówczas, gdy przekonanie Sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych nie jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy całokształtu okoliczności i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy, nie stanowi efektu rozważenia wszystkich okoliczności – zarówno korzystnych, jak i niekorzystnych dla obwinionego, nie jest logicznie ani wyczerpująco uargumentowane w uzasadnieniu wyroku, bądź też narusza wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego (por. m. in. OSN KW (...), 6, 67; OSN KW (...), 7-9, 41).

Sąd Odwoławczy pragnie wskazać, że ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego są prawidłowe i zgodne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, a przede wszystkim znajdują potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym, w szczególności w spójnych, logicznych i wyczerpujących zeznaniach funkcjonariuszy Policji.

W tym miejscu należy zauważyć, iż sąd okręgowy nie znalazł podstaw do uzupełnienia materiału dowodowego, a twierdzenia obwinionego jakoby nie przeprowadzono wszystkich dowodów, w sytuacji w której nie wskazuje nawet jakie dowody miały być w ogóle przeprowadzone, uznać należy za polemikę i w żadnej mierze nie może doprowadzić do zmiany bądź uchylecia wyroku.

Mając na uwadze powyższe, nie sposób uznać również za słuszny zarzut obwinionego, iż w niniejszej sprawie brak jest podstaw obwinienia, czy też brak jest danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu.

Nie można zgodzić się również ze stanowiskiem obwinionego, iż ograniczone zostało jego prawo do obrony. Wniosek obwinionego o przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Poznaniu nie uzasadnia braku możliwości wydania rozstrzygnięcia w trybie zaocznym, jak słusznie zauważył Sąd I instancji nie sposób było go uznać za wystarczające usprawiedliwienie jego nieobecności. Sąd I instancji nie miał obowiązku w tej sytuacji przesłuchiwać sprawcy wykroczenia, skoro obwiniony prawidłowo zawiadomiony nie stawił się na rozprawie.

Lektura uzasadnienia orzeczenia Sądu I instancji nie potwierdza również zarzutów tj. obrazy art. 4 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w. art. 5 k.p.k. z wz. z art. 8 k.p.w. , art. 7 k.p.k.. w zw. z art. 8 k. p.w. Wydane orzeczenie bowiem zostało przeprowadzone wszechstronną, wnikliwą i obiektywną oceną, nie naruszającą zasady sformułowanej w art. 7 k.p.k. Skarżący, chcąc uzasadnić trafność podnoszonego zarzutu naruszenia zasady domniemania niewinności powinien wskazać na obrazę konkretnych przepisów postępowania gwarantujących przestrzeganie tej zasady, czego w przedmiotowej sprawie nie uczynił. „Skuteczne posłużenie się zaś zarzutem obrazy art. 5§2 k.p.k., może przynieść skutek jedynie wówczas, gdy zostanie wykazane, że orzekający w sprawie Sąd rzeczywiście miał wątpliwości o takim charakterze i nie rozstrzygnął ich na korzyść oskarżonego. Dla zasadności tego zarzutu nie wystarczy zaś zaprezentowanie przez stronę własnych wątpliwości co do stanu dowodów. Przepis art. 5§ 2 KPK wprost odnosi się do

istnienia wątpliwości przy ustalaniu stanu faktycznego, ale po stronie orzekającego sądu. O naruszenia tego przepisu można więc mówić wówczas, gdy sąd (i tylko sąd, jako organ orzekający) ustalając, że zachodzą nie dające się usunąć wątpliwości, nie rozstrzygnie ich na korzyść skazanego” (por. Postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Karna, z dnia 20 grudnia 2016 r., II KK 375/16, opublikowane LEX), co w rozpoznawanej sprawie nie miało miejsca.

Nie sposób zgodzić się z zarzutem, iż zeznania świadków – funkcjonariuszy Policji. zostały bezkrytycznie uznane za wiarygodne. Sąd I instancji dokonał ich analizy na k. 1 – 2 uzasadnienia wyroku, a ocena ta uzyskała akceptację Sądu Okręgowego.

Z uwagi na powyższe ustalenia, nie sposób również uznać za zasadny zarzut obrazy art. 4 k.p.k. formułujący zasadę obiektywizmu.

Niezasadne jest również stanowisko apelującego, że wymierzona obwinionemu kara 100 złotych grzywny jest karą niewspółmierną.

Wskazać należy, iż orzeczenie ulega uchyleniu lub zmianie w razie stwierdzenia rażącej niewspółmierności kary lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego lub innego środka.

Zarzut niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można zasadnie podnosić wówczas, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, to jednak nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, innymi słowy - gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą (wyrok SN z 11 kwietnia 1985 r., V KRN 178/85, OSNKW 7-8/1985, poz. 60). Niewspółmierność zachodzi zatem wówczas, gdy suma zastosowanych kar i innych środków, wymierzona za przypisane przestępstwa, nie odzwierciedla należyte stopnia szkodliwości społecznej czynu i nie uwzględnia w wystarczającej mierze celów kary (wyrok SN z 30 listopada 1990 r., Wr 363/90, OSNKW 7-9/1991, poz. 39). Nie chodzi przy tym o każdą ewentualną różnicę co do jej wymiaru, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - rażąco niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować (wyrok SN z 2 lutego 1995 r., II KRN 198/94, OSNPP 6/1995, poz. 18).

W realiach niniejszej sprawy nie zaistniały przesłanki, które czyniłyby, wymierzoną obwinionemu karę grzywny „rażąco niewspółmiernie surową”.

Sąd I instancji wnikliwie rozważył okoliczności kształtujące wielkość sankcji, Sąd ten określając jej wymiar uwzględnił bowiem wszelkie związane z tą materią dyrektywy, odnosząc się zarówno do okoliczności popełnienia wykroczenia, zasad prewencji indywidualnej, jak też prewencji generalnej.

Przedstawione przez Sąd I instancji argumenty uzasadniające tak rodzaj, jak i wymiar orzeczonej kary zasługują za uwzględnienie i aprobatę.

Z powyższych względów podniesione zarzuty nie mogły zasługiwać na uwzględnienie przez Sąd odwoławczy.

Wobec powyższego, Sąd Okręgowy rozpoznający niniejszą sprawę nie znalazł żadnych podstaw do zmiany zaskarżonego orzeczenia i utrzymał je w mocy.

Rozstrzygnięcie o kosztach Sąd oparł na przepisach art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w. w zw. z art. 21 pkt 2 w zw. z art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz.U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) zwolnił obwinionego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym od opłaty za drugą instancję.

SSO Sławomir Olejnik